

JAMES PONTI

Suomentanut Ville Viitanen

"NEROKAS JUONIKUVIO,
RIEMASTUTTAVA KIRJA."

– People-lehti

KAUPUNKI- VAKOOJAT

== GOLDEN GATE ==

WSOY

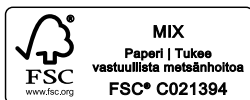
KAUPUNKI- VAKOOJAT

GOLDEN GATE

JAMES PONTI

Suomentanut Ville Viitanen

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

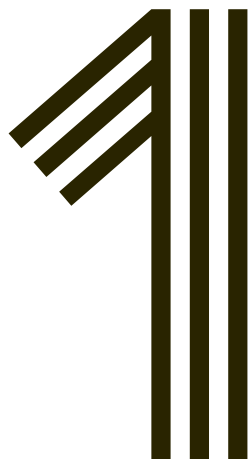
Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos
City Spies: Golden Gate

Text copyright © 2021 by James Ponti
Illustrations copyright © 2021 by Yaoyao Ma Van As
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Ville Viitanen ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

978-951-0-51863-2
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

VELJILLENI
CAREYLLE JA TERRYILLE,
JOTKA OVAT OLLEET MUKANA
KAIKISSA SEIKKAILUISSANI AINA
ENSIMMÄISESTÄ ASTI.

Sylvia Earle, Pohjanmeri

AAMU OLI VASTA VALJENNUT, JA SIKSI mustiin pukeutuneita kaappaajia oli vaikea erottaa taustastaan, kun he liikkuiivat sotilaallisen järjestelmällisenä muodostelmana merentutkimusalus *Sylvia Earlen* kannen poikki. Heitä oli yhteensä seitsemän, ja heillä kaikilla oli jalassaan erityiset liukuestepohjilla varustetut maihinnousukengät, jotka eivät lipsuneet laivan kostealla metallikannella, sekä päässään mustat kommandopipot, jotka kätkivät heidän henkilöllisyytensä ja suojasivat kasvoja hyisen ulapan purevalta

tuulelta. Melkein kaikki laivan matkustajat ja henkilöstön jäsenet olivat yhä nukkumassa, joten tunkeilijat eivät kohdanneet minkäänlaista vastarintaa tehdessään rynnäkön komentosillalle ja pääsivät yllättämään päivystävän perämiehen täydellisesti.

Kukaan ei ehtinyt tehdä hälytystä.

Kukaan ei ehtinyt tarttua laivan radioon ja lähettää epätoivoista hätäkutsua.

Ja se tarkoitti, että *Sylvia Earlen* ainoa toivo oli nyt yhtä kantta alempana harhaileva tyttö, joka etsiskeli parasta ystäväänsä tokkuraisena ja puoliunessa. Hänen etenemistään ei olisi voinut parhaalla tahdollaakaan kuvailla järjestelmälliseksi, ja teknisten maihin nousukenkien sijaan hänellä oli jalassaan lähinnä mukavuutta korostavat jalkineet: sarjakuvatyyliin piirretyillä sarvivalailla koristellut villasukat. Rennon yöasun täydensivät löysät neonsiniset verkkarihouset ja t-paita, jossa oli iso Korpinkynsi-vaakuna. Laivan matkustajaluettelon mukaan hänen nimensä oli Christina Diaz, mutta se oli tosiasiassa vain Ison-Britannian salaisen tiedustelupalvelun häntä varten luoma peiteidentiteetti. MI6:n kollegoiden kesken hänet tunnettiin nimellä Brooklyn.

Kaiken lisäksi Brooklyn oli vasta kaksitoistavuotias.

Hän ei herännyt niinkään kaappareiden saapumiseen kuin kahden hyttitoverinsa katkeamattomaan kuorsaamiseen. Kun hän sytytti tyynynsä yläpuolella olevan pienen lukuvalon nähdäkseen, oliko hänen ystävänsä Sydney kokenut saman kohtalon, Sydneyn punkka oli tyhjä. Aluksi Brooklyn oletti, että hänen vakoojakollegansa oli vain lähtenyt käymään matkustajien käyttöön varatussa vessassa, joka sijaitsi laivan perässä, tai ”ahterissa”, kuten merillä oli tapana sanoa. Mutta kun Sydney ei palannutkaan, ja toisten kuorsaus vain yltyi, Brooklyn päätti lähteä etsimään häntä.

Brooklyn hivuttautui äänettömästi alas yläsängystään ja pujahti ovesta käytävälle. Hän oli juuri matkalla kapyysiin katsomaan, oliko Sydney livahtanut pakastimen luo kähveltämään jäätelöä, kun käytävän kaiuttimista kuului vieras miesääni. Se oli ensimmäinen myrskyn merkki, sillä koko laivassa ei olisi kuulunut olla yhtään miestä. Sen kyydissä oli kuusitoista opiskelijaa, seitsemän henkilöstön jäsentä, kolme tutkijaa sekä yksi dokumenttiohjaaja, ja matkan tarkoituksena oli saada nuoret tytöt innostumaan urasta luonnontieteiden parissa. Eli laiva oli täynnä pelkkiä naisia – tai oli ollut tähän asti.

Nyt alukseen oli nimittäin tunkeutunut kutsumattomia vieraita.

”Huomio, huomio!” Miesääni puhui Skandinavian suuntaan vivahtavalla aksentilla, ja sen tasaisen tunteettomassa sävyssä oli jotain hyytävää. ”Hyvät matkustajat, pahoittelut siitä, että joudun herättämään teidät kesken unien, mutta me olemme juuri ottaneet aluksen komennon. Pyydämme kaikkia siirtymään pääkannelle rauhallisesti ja hyvässä järjestyksessä. Mikäli seuraatte miesteni antamia ohjeita, kenellekään ei käy huonosti. Mutta jos päätätte käydä vastarintaan, vastuu seurauksista on yksin teidän.”

Unihiekat karisivat hetkessä Brooklynin silmistä. Hän oli täydessä valmiustilassa ja lähti välittömästi juoksemaan takaisin hytille. MI6 oli nimittäin lähettänyt hänet ja Sydneyn *Sylvia Earlelle* huolehtimaan kahden kanssamatkustajansa turvallisuudesta: toinen heistä oli Judy Somersby, jonka äiti oli Ison-Britannian parlamentin tunnetuimpia kansanedustajia, ja toinen Alice Hawthorne, joka oli kolmentoista vuoden iästään huolimatta jo virallisesti *Lady* Alice Hawthorne. Hän oli Covingtonin herttuan tytär, ja siten Ison-Britannian kruununperimysjärjestyksen sijalla kolmekymmentäkaksi, ja jos kaikki eivät ehkä ennestään tienneetkään

sitä, hän osasi itse ujuttaa tiedon hämmästyttävän suureen osaan kaikista käymistään keskusteluista.

”Ylös sängystä! Nyt heti!” Brooklyn komensi paiskattuaan oven auki.

Hytti oli todella ahdas – vain kaksi kapeaa kerros-sänkyä, joiden väliin mahtui hädin tuskin poikittain seisomaan. Alice ja Judy nukkuivat alasängyissä, ja kun kumpikaan ei reagoinut riittävän nopeasti, hän nappasi otteen kummankin peitosta ja kiskaisi ne pois näppärästi kuin taikuri, joka vetää pöytäliinan lautasten alta.

”Sanoin ylös!”

”Hetkinen nyt”, Alice vastusteli. ”Minulle ei puhuta tuohon sävyyn. Jos et sattunut tietämään, niin minä–”

”Älä sano”, Brooklyn keskeytti. ”Olet kruununperimysjärjestyksessä sijalla kolmekymmentäkaksi, niinkö? No, nyt on syytä kuunnella tarkkaan, jos et halua, että sijan kolmekymmentäkolme tyyppi hyppää sijaa ylemmäs.”

Judy nousi pystyyn unenpöpperöisenä ja mutisi: ”Mitä ihmettä sinä oikein horiset?”

”Laivaan on tunkeutunut merirosvoja, ja he ovat onnistuneet ottamaan sen komentoonsa”, Brooklyn sanoi. ”Epäilen, että he tulivat hakemaan juuri teitä kahta.”

”Merirosvojako?” Judy kysyi kulmat kurtussa. ”Siis rähjäisesti pukeutuneita seiloreita, joilla on puujalka ja papukaija olalla?”

”Juuri niin, ja joilla on mukanaan äänekkäästi tikittävän kellon nielaissut krokotiili”, Brooklyn vastasi ivallisesti. ”Tämä ei ole nyt mikään iltasatu. Laivassa on ihan oikeita 2000-luvun kaappareita. Ja te kaksi olette lastin merkittävimmät arvoesineet.”

Käytävältä kantautui askeleiden kolinaa, ja he kuulivat yhden merirosvoista äyskivän komentoja paimentaakseen matkustajat pääkannelle.

”Onko tämä olevinaan jonkinlainen käytännön pila?” Alice kysyi. ”Nimittäin jos on, se ei ole yhtään hauska.”

”Omenatasku!” Brooklyn huudahti. Toiset tuijottivat häntä täysin häkeltyneinä.

”Anteeksi mitä?” kysyi Judy, joka ei millään tahdonut päästä tilanteen tasalle.

”Omenatasku”, Brooklyn toisti, tosin aavistuksen arempaan sävyyn kuin hetkeä aiemmin. ”Sehän se meidän koodisana oli, eikö? Eikö kummallekaan teistä muka puhuttu kotona mitään *omenataskusta*?”

MI6 oli ilmoittanut koodisanan etukäteen kummankin tytön vanhemmille ja ohjeistanut heitä teroittamaan

lapsilleen, että jos joku lausuisi sen laivamatkan aikana, tyttöjen tuli seurata mukisematta kyseisen henkilön kaikkia ohjeita. Alice ja Judy eivät kumpikaan olleet ottaneet puheita kovin vakavasti, ja he olivat lisäksi olettaneet kuulevansa koodisanan jonkun univormuun pukeutuneen tärkeän henkilön suusta. Nyt sen oli lausunut kaksitoistavuotias pikkutyttö Harry Potter -pyjamaissa. Mutta eiväthän he tietenkään voineet tietää etukäteen, että yksi Ison-Britannian salaisen palvelun tarkimmin varjelluista salaisuuksista oli kokeellinen iskuryhmä, joka koostui viidestä kahdentoista ja viidentoista ikävuoden välillä olevasta lapsesta ja tunnettiin nimellä Kaupunkivakoojat. Heidän menestyksensä perustui pitkälti juuri siihen, että tämän kaltaisen tiimin olemassaolo tuntui jo ajatuksena täysin järjenvastaiselta. Siksi he saattoivat toimia aivan vastustajan nenän alla ilman että kukaan osasi epäillä mitään. Ja jos joku joskus saikin vihiä heidän puuhistaan, hänen luultavasti oli vaikea uskoa näkemäänsä todeksi.

”Puhuttiin, mutta...” Alice änkytti.

Juuri silloin hytin oviaukon täytti valtavan kokoinen mies. Hän oli niin iso, että tuntui kuin hänen lihaksillaankin olisi ollut omat lihakset. ”Kaikki pääkannelle ja äkkiä”, mies ärähti, ja kommandopipon suuaukon

läpi erottui vilahdus kellastuneista hampaista. ”Nyt ei ehdi jäädä pynttäytymään. Saatte luvan lähteä ilman meikkejä.”

Äänessä oli uhkaava sävy. Mutta siinä missä Alice ja Judy olivat saman tien jäykkinä kauhusta, Brooklyn vaikutti pikemminkin... *ärsyyntyneeltä*.

”Ja mitähän tuokin oli tarkoittavinaan?” hän kysyi.

Korsto ei ollut osannut odottaa minkäänlaista vastausta, korkeintaan kiljahduksia ja pelokasta uikutusta, joten Brooklynin kysymys pääsi yllättämään hänet. ”Mitä sinä sanoit?”

”Se äskeinen vinoilu meikkaamisesta”, Brooklyn vastasi. ”Sinäkö siis kuvittelet, että koska me satumme olemaan tyttöjä, meitä ei voi kiinnosta mikään muu kuin ulkonäkö? Niinkö? Mieti miten seksististä!”

”Kannelle nyt siitä niin kuin olisi jo!” mies karjui. Sanojaan tehostaakseen hän astui oviaukon läpi hyttiin, niin että hän täytti sängynpäätyjen välisen tilan melkein kokonaan.

Juuri sitä Brooklyn oli toivonutkin.

Hän kohotti kätensä ja otti tukea yläsänkyjen kaikeista. Sitten hän keikautti keskivartalonsa vaakatasoon kuin nojapuilla taiteileva voimistelija ja suuntasi kaapparin leuan alle napakan kaksoispotkun.

Korsto jäähmettyi hetkeksi paikalleen ja rojahti sitten tiedottomana lattialle.

Brooklyn kääntyi katsomaan tyttöjä. ”No? Tuleteko te vai ette?” hän kysyi. ”Koska näitä kaappareita ilmestyy tänne hetken päästä lisää, mutta meikäläisiä on vain yksi.”

Alice ja Judy tuijottivat hetkisen hytin lattialla retkottavaa jättiläistä ja kääntyivät sitten katsomaan sirorakenteista pikkutyttöä, joka hänet oli tyrmännyt.

”Tullaan, tullaan!” kumpikin sanoi yhteen ääneen ja ryhtyi heti kompuroimaan pystyyn.

”Ottakaa kengät”, Brooklyn sanoi samalla kun sujautti omat tennarinsa jalkaan. ”Joudumme kohta kiipeilemään.”

”Kiipeilemään minne?” Alice kysyi huolestuneena, mutta siinä vaiheessa Brooklyn oli jo kadonnut hytin ovesta ulos.

Käytävällä vallitsi täydellinen kaaos. Hälytysjärjestelmä ulvoi korvia huumaavasti, ja hätävalot välkkyivät tauotta. Kaikki heidän matkatoverinsa suuntasivat kuuliaisesti kannelle johtavaan portaikkoon, ja herra Psyko jatkoi puhettaan komentosillan mikrofonin ääressä. Brooklyn sulki sekasorron mielestään ja johdatti kannoillaan seuraavat tytöt juuri vastakkaiseen

suuntaan. Samalla hän piti silmänsä auki siltä varalta, että huomaisi jossain vilauksen Sydneystä, jonka olisi kaiken järjen mukaan pitänyt palata suorinta tietä hytille heti huomattuaan, että jokin oli vialla. Brooklyn ei käsittänyt, minne Sydney oli voinut kadota, ja häntä alkoi vähitellen huolestuttaa.

”Minne sinä meitä oikein viet?” Alice kysyi vaativaan sävyyn.

”En aio sanoa sitä ääneen siltä varalta, että joku kuulee”, Brooklyn sanoi. ”Seuratkaa nyt vain.”

Hän kääntyi katsomaan taakseen ja huomasi, että hänen tyrmäämänsä kaappari oli vironnut ja hoiperтели jo ulos hytin ovesta. Mies hieroi jomottavaa leukaansa ja tähysteli käytävälle nähdäkseen, minne he olivat kadonneet. Sitten hän huomasi Brooklynin, ja hänen silmänsä alkoivat leiskua raivosta.

”Sinä!” jättiläinen huusi ja alkoi kauhoa ihmisiä pois edestään kuin toimintaelokuvan hirviö. ”Sinä olet nyt minun!”

”Vauhtia”, Brooklyn hoputti toisia. ”Taisimme saada seuraa.”

He kiirehtivät huoneeseen, jonka kyltissä luki MÄRKÄLABORATORIO, ja pamauttivat teräsoven perässään kiinni. Laboratorio oli täynnä metallisia

työpöytiä, tieteellisiä mittauslaitteita ja matalia suolavesiakvaarioita, joissa oli viikon oppitunneilta tuttuja matkustajien tutkittaviksi pyydystettyjä merieliöitä. Brooklyn yritti löytää ovesta jonkinlaisen lukon, mutta etsinnät osoittautuivat pian turhiksi.

”Ei siinä ole lukkoa! Mitä me nyt teemme?” Judy kysyi.

”Piiloutukaa te”, Brooklyn komensi. ”Antakaa kun minä hoitelen hänet.”

”Miten?” Alice kysyi.

”En tiedä vielä”, Brooklyn vastasi samalla kun haravo katseellaan pöydällä lojuvia esineitä löytääkseen jotain, mitä voisi käyttää puolustautumiseen. ”Me kyllä ennakoimme hyvinkin monenlaisia eri muuttujia tätä operaatiota suunnitellessa, muttemme valitettavasti tulleet kehittäneeksi yksityiskohtaista protokollaa skenaarioon, jossa täytyy pikaisesti neutraloida poikkeuksellisen huonoilla hampailla varustettu kaappaaja-karpaasi.”

”Ketkä *me*?” Alice kysyi ihmeissään.

”Mitä *operaatiota*?” Judy lisäsi aivan yhtä hämmennyneenä.

Brooklyn ei vastannut vaan sammutti laboratorion kattolamput, minkä jälkeen huonetta valaisivat vain

seiniä reunustavien akvaariohyllyjen valot. Koska akvaarioiden vesi lainehti laivan liikkeiden tahtiin, huoneeseen laskeutui häilyvän sininen hämärä, jossa jokainen pinta piirtyi täyteen hitaasti lipuvia aavemaisia varjoja.

Brooklyn tähysti ovelle, kunnes kuuli sen avautuvan. Sitten hän sukelsi lähimmän pöydän alle ja yritti pysytellä täysin liikkumatta. Hän toivoi, että heillä olisi edes hiukan onnea matkassa. Ehkä korsto ei ollut nähnyt tarkkaan, mistä ovesta tytöt olivat äsken kulkeneet?

”Kaikki pois piiloista”, kaappari sanoi ja napsautti katkaisijaa, joka herätti katon sirisevät loisteputkivalaisimet. ”Tiedän kyllä, että te olette täällä.”

Se siitä toiveesta sitten.

Merirosvo halusi pelotella heitä, joten Brooklyn päätti olla mahdollisimman rohkea. Hän ryömi esiin pöytänsä alta ja suoristautui täyteen mittaansa. Samalla hän piti oikeaa kättään selän takana, jotta mies ei näkisi, mitä hän oli laboratorion löytänyt.

”Äsken se kaartopotku meni perälle vain koska sinulla oli tuuri”, mies sanoi ja riisui kommandopiponsa. ”Ja koska tämä huppu esti minua näkemästä kunnolla. Mutta se ei pääse nyt toistumaan.”

”Kiertopotku”, Brooklyn korjasi.

”Mitä?”

”Sanoit *kaartopotku*, vaikka pitäisi sanoa *kiertopotku*” Brooklyn selitti. ”Joskus sitä menee sanoissa sekaisin kun käyttää vierasta kieltä. Ruotsiako sinä tavallisesti puhut? Vai norjaa?”

Mies murahti äkäisesti, ja Brooklyn arveli, että nyt ei kannattanut tuhlata enempää aikaa kysymyksiin tai kielioppiasioihin. Niiden sijaan hän keskittyi tekemään pikaista tilannearvioita, juuri niin kuin hänen kouluttajansa olivat opettaneet. Vastustaja oli isokokoinen mutta vaikutti hieman huteralta. Nyt kun mies oli riisunut kommandopiponsa, Brooklyn näki, miten rumasti korston leuka oli turvonnut. Hän oli melko varma, että hänen aiempi potkunsa oli aiheuttanut lievän aivotärähdyksen, ja se oli nyt tämän kaapparin heikko kohta. Brooklyn tiesi, ettei voisi voittaa häntä voimalla, mutta viekkaudella kyllä.

”Sinun on paras vain jatkaa matkaa”, Brooklyn sanoi käsi yhä selän takana. ”Tai muuten minun on pakko tyrmentä sinut uudelleen.”

”Mitä sinula siellä sitten on?” roisto murahti. ”Jonkinlainen ase, niinkö?”

”Jotain vielä parempaa.” Brooklyn veti kätensä pois selän takaa ja nosti sen nyrkissä eteensä, jotta mies

näkisi, että siinä oli... kirkkaankeltainen kumihanska. Hän oli siepannut sen pöydältä juuri ennen piiloon pujahtamistaan. Hänen suuri paljastuksensa oli ehkä dramaattinen mutta ei erityisen uhkaava. Ei edes etäisesti pelottava.

”Ai kumihanska?” Kaappari nauroi römeästi. ”Mitä sinä aiko sillä tehdä? Pestä tiskit, niin kun kiltti pikku tyttö?”

Brooklyn pudisteli päätään pettyneen näköisenä. ”Taas noita seksistisiä kliseitä”, hän sanoi. ”Etkö sinä ikinä opi?”

Mies lähti Brooklynia kohti, mutta silloin Brooklyn survaisi kätensä salamannopeasti lähimpään akvaarioon ja heitti jotain häntä päin. Kaappari koppasi sen refleksinomaisesti suoraan ilmasta juuri ennen kuin se läjähti suoraan päin hänen naamaansa. Hänen huulilleen levisi ilkeä hymy, sillä hän ehti luulla estäneensä Brooklynin sääliittävän hyökkäysyrityksen. Mutta sitten hän älähti kivusta.

”M-m-mitä nyt?” mies änkytti yrittäessään tajuta, mitä hänen kädelleen oli tapahtunut.

”Taidat tuntea sen jo, vai mitä?” Brooklyn kysyi itsevarma hymy huulillaan. ”Se siinä sinun kädessäsi on otus nimeltä *Toxopneustes pileolus*, joka tunnetaan

joissain maissa kukkamerisiilinä. Se onkin kaunis kuin kukkakimppu, mutta ihmiskehon kanssa kosketuksiin joutuessaan se saa aikaan rumaa jälkeä.”

Mies vilkaisi ilmasta sieppaamaansa piikikästä merenelävää. Se oli pallomainen möykky, jonka halkaisija oli reilut kymmenen senttiä, ja sen pintaa koristivat pikkuruiset vaaleanpunaiset ulokkeet, jotka olivat kuin kukan terälehtiä. Hän pudotti otuksen lattialle, mutta silloin oli jo liian myöhäistä. Hänen kämmensä oli alkanut turvota silmissä.

”Tunnet nyt mahdollisesti kädessäsi outoa kihelmöintiä”, Brooklyn jatkoi. ”Se johtuu terälehtien erittämästä myrkystä. Mutta pian myrkky leviää verenkierron mukana kaikkialle elimistöön, ja vasta silloin sen vaikutus alkaa tuntua oikein kunnolla.”

Mies tuijotti häntä pelosta kiiluvin silmin.

”Aluksi sormet alkavat menettää tuntonsa, sitten huulet”, Brooklyn jatkoi. ”Ja kun se on levinnyt kielesi asti, et voi enää edes huutaa apua.”

Mies yritti sanoa jotain mutta tajusi heti, ettei kyennyt hallitsemaan suunsa lihaksia.

”Joten nyt sinun olisi hyvä pysähtyä pohtimaan seuraavaa kysymystä”, Brooklyn jatkoi. ”Haluatko jatkaa meidän jahtaamistamme ja antaa myrkyn levitä

samalla kaikkialle elimistöösi? Vai haluatko jättää meidät rauhaan ja ottaa vastamyrkkyä, joka saattaa pelastaa henkesi? Saat tietenkin valita ihan vapaasti.”

Mies yritti vastata mutta sai soperrettua vain: ”*Va-va-my-gy.*”

Brooklyn pudisti päätään. ”Valitan, mutta en nyt ihan ymmärtänyt, mitä yritit sanoa.”

”*Va-va-my-gy!*” mies ynisi anovasti.

”En vieläkään saanut kunnolla selvää, mutta oletan, että tarkoittit sanoa *vastamyrkky*”, Brooklyn myhäili. ”Se olisi nimittäin näistä kahdesta huomattavasti järkevämpi vaihtoehto.”

Mies nyökytteli hätääntyneenä.

”Löydät sen ensiapupakkauksesta, joka on tuolla tuon komeron perällä.” Hän osoitti laboratorion pieneen varastohuoneeseen, jossa säilytettiin näytteitä ja kokeissa käytettäviä tarvikkeita. ”Etsi pientä keltaista pulloa, jonka etiketissä lukee *Vastamyrkky*.”

Kaappari hoippui laboratorion poikki ja katosi komeroon etsimään pelastavaa lääkettä. Hän oli tuskin ehtinyt ovesta sisään, kun Brooklyn jo sulki sen hänen perässään ja napsautti salvan paikalleen, niin että kaappari jäi komeron vangiksi. Mies ryhtyi heti takomaan ovea nyrkillään mutta huomasi pian olevansa autta-

matta ansassa. Hän yritti huutaa apua, mutta hänen vaimeasta mölinästään ei saanut mitään selvää.

Nyt toisetkin uskaltautuivat esiin piiloistaan. ”Eikö ensiapukaappi ole tuo tuolla?” Judy sanoi ja osoitti seinällä roikkuvaa metallista laatikkoa, jonka ovesa oli punainen risti.

Brooklyn kohautti olkapäitään. ”On, mutta sen sisään on mahdotonta lukita noin isoa miestä.”

”Eli sinäkö aiot vain antaa hänen kuolla tuonne komeroon?” Alice kysyi epäuskoisena.

”En tietenkään”, Brooklyn vastasi samalla kun poimi merisiilin varovasti lattialta. ”*Toxopneustes pileolus* voi toki olla tappavan myrkyllinen, mutta tämä yksilö on siihen aivan liian pieni. Joten oireiden pitäisi väistyä itsestään noin vartin kuluessa. Tietäisit sen itsekin, jos olisit kuunnellut eilen labratunnilla. Muistaakseni lähinnä hortoilit pitkin poikin huonetta ja yritit löytää paikan, jossa kännykän kenttä näyttäisi edes yhtä palkkia, mikä on jo itsessään aika älytöntä, kun ajattelee, että alus on keskellä Pohjanmerta, missä on tasan nolla tukiasemaa.” Hän laski otuksen varovasti takaisin akvaarioonsa.

Alice tuijotti häntä kysyvästi. ”Kuka sinä siis olitkaan?”

VAUHDIKKAAN VAKOOJASARJAN TOINEN OSA

Kaupunkivakoojilla on jälleen edessään uusi tehtävä, jossa nuoret agentit herättävät vähemmän huomiota kuin aikuiset kollegansa. Sydney ja Brooklyn lähetetään koululaisten tiedekurssille tutkimuslaivalle, jota uhkaa terroristihyökkäys. Viisikon matka jatkuu Skotlannista Kaliforniaan ja käy yhä ilmeisemmäksi, että joku MI6:ssa syöttää sisäpiirin tietoja roistoille. Nuorten vakoojien on syytä saada selville, kuka järjestössä on kunniansa myynyt myyrä, ennen kuin heidän oma yksikkönsä paljastuu.

”Varoitus, tämä kirja saa lukemaan läpi yön!”
– Chris Grabenstein

New York Times -bestselleristin ja Edgar-palkitun **JAMES PONTIN** jännityskirjasarja Kaupunkivakoojat on käännetty 14 kielelle. Elokuva-oikeudet on myyty Amazon MGM Studiolle.

www.wsoy.fi

9 789510 518632

N84.2

ISBN 978-951-0-51863-2

Sarja-asu: Tiara Iandiorio
Kansikuva © 2021 Yaoyao Ma Van As